

studeni 2022.

Pohod

ISSN 2706-5197

broj 12.

TROMJESEČNIK UDRUGE HRVATSKA ZA ŽIVOT

www.hrvatskazazivot.com

U ovome broju:

OTVORENOST ŽIVOTU

don Ante Delić:

Crkva na bračnom krevetu

REPORTAŽA

s. Chiara Madonna:

Duhovno majčinstvo
uzimamo kao središte
našeg apostolata

40 DANA ZA ŽIVOT

don Šimun Doljanin:

Jurišajmo na nebo!

INTERVJU

s. Marija Beroš:

Smatram da samo snažna,
ustrajna i ponizna molitva
može stati nasuprot smrti

MUŠKARCI I POBAČAJ

don Damir Šehić:

Model oca djeteta kao
uzrok pobačaja

SVJEDOČANSTVO

fra Vjekoslav Kocijan:

Život uvijek ima smisla
i uvijek mu se treba
radovati

Ovaj tromjesečnik dar je zajednici za izgradnju kulture života.

 DANA
ZA ŽIVOT

Uvodna riječ predsjednika udruge »Hrvatska za Život«

Vrijeme je da pođem s procvjetale poljane i dođem sestrici joj teško klonuloj što uzdrhtalim treptajima žeda kapljicu rose.

»Sve ima svoje doba i svaki posao pod nebom svoje vrijeme«, kaže Propovjednik, pa spominje vrijeme rađanja i vrijeme umiranja, vrijeme plača i vrijeme smijeha, vrijeme traženja i vrijeme gubljenja...

Spoznao sam pred koju godinu da mi je uskoro poći s mjesta predsjednika inicijative »40 dana za život«. Kao što mi je u određeno vrijeme bilo ponuđeno mjesto voditelja, tako sam i ja jednom ponudio vodstvo Inicijative prijateljici i suradnici Petri.

Pred koju godinu shvatio sam da se to ima dogoditi vrlo uskoro i promišljao sam o pravome trenutku. Iskreno, malo sam požurio, pa su me članovi nacionalnog tima savjetovali da pričekam još neko vrijeme. Postupio sam tako čekajući »pravo« vrijeme. Na 11. nacionalnom susretu Inicijative u Zadru službeno sam predao vodstvo Petri i izjavio kako želim da bude bolja od mene i da nakon mene rascvjetana poljana još više zamiriše.

Biblija toliko spominje vrijeme i toliko svraća pozornost na vrijeme da je to meni nevjerojatno: »U punini vremena...«, »Kad se ispuni vrijeme da rodi...«, »Doći će čas...«, »Već noćas...«, »Evo danas...«, »Još danas...« Nevjerojatno mi je zato što mi otkriva neizrecivu i besprijeckornu Božju preciznost, točnost i harmoničnost.

Mi svako malo promašimo i živimo u »neskladu« s pravim trenutkom, s pravim vremenom. Nadam se da se prijelaz vodstva s mene na Petru dogodio u pravom trenutku. Također, više je ljudi tog dana dobilo nove uloge: voditeljstvo na lokalnoj ili regionalnoj razini, vođenje određenih projekata itd.

Širimo se, rastemo, napredujemo, a sve u skladu s vremenom. Predivno je kako jedni druge požuruje-

mo ili usporavamo ne izlazeći tako iz ritmičnog hoda s Gospodinom. Neka nas On svojom riječju nadahnjuje ili svojim štapom vraća pravim stazama.

Sada sam »samo« predsjednik udruge »Hrvatska za Život« i započeo sam već otprije najavljeni projekt - snimanje dugometražnog igranog filma radnog naziva »Ljubav mi te dovela«. U filmu progovaram o nekoliko istinskih životnih vrijednosti koje sam uklopio u originalnu i vrlo zanimljivu priču.

Kao producent i redatelj osnovao sam i još uvijek osnivam potpuno novi tim sjajnih osoba s kojima ću, nadam se, dati Hrvatskoj i svijetu pravo umjetničko osvježanje za mnoge umorne od opetovanog glavinjanja u ponoru, pa i od samih sebe. Tek sam započeo, a toliko je duša već okrijepljeno novom snagom i novim poletom, koje daje samo On, milosrdni Pastir sa snažnim ramenima.

Razmišljam li o Inicijativi i ostalim djelatnostima Udruge? Da. Brinem li se vezano za bilo što? Ne. Imam li puno povjerenje u članove upravnog odbora? Imam. Imam li potrebu uplitanja u odluke predsjednice Inicijative i odluke novih voditelja? Nemam.

To je zato što smo na čvrstome temelju, Kristu, postavili snažne stupove. Koje? Važno je da mi znamo.

Potičem i tebe, predragi čitatelju, da promišljaš o vremenu, o početku i svršetku, o odlukama koje trebaš donijeti. Gospodin dolazi i već ti je blizu.

Jesam li ti razumljiv? Prepusti Mu se i On će te voditi. A ako si umoran, neka te On ponese na svojim ramenima.

Samo hrabro i s pouzdanjem u Pantokratora koji će uskoro (u pravo vrijeme) ponovno doći.

Ante Čaljkušić

Pohod: magazin za život, tromjesečnik udruge »Hrvatska za Život«

Studeni 2022. - 12. broj

Izdavač: Hrvatska za Život, Đorđićeva 6, 10000 Zagreb

Glavni urednik: dr. sc. Krunoslav Puškar

Članovi uredništva: Ante Čaljkušić, Petra Milković i Marija Šošić

Autori: s. Marija Beroš, don Ante Delić, don Šimun Doljanin, fra Vjekoslav Kocijan, s. Chiara Madonna, don Damir Šehić

Grafička obrada: Petar Krešimir Čavar

Programiranje: Mladen Abaz

Fotografija na naslovnici: Renato Hudinec

Pretplata na časopis:

40danazazivot@gmail.com
ili 091 724 1044 (Dijana)

Zabranjeno je svako umnažanje, objavljivanje i distribuiranje cijelog ili dijela ovog časopisa bez dozvole uredništva.

Donacija za udruhu »Hrvatska za Život« - IBAN: HR48 2340 0091 1106 9825 3
(za inozemstvo: SWIFT PBZGHR2X)

U ovome broju:

OŽ

3-4

OTVORENOST ŽIVOTU

don Ante Delić: Crkva na bračnom krevetu

R

5-6

REPORTAŽA

s. Chiara Madonna: Duhovno majčinstvo uzimamo kao središte našeg apostolata

40

7-8

40 DANA ZA ŽIVOT

don Šimun Doljanin: Jurišajmo na nebo!

I

9-10

INTERVJU

s. Marija Beroš: Smatram da samo snažna, ustrajna i ponizna molitva može stati nasuprot smrti

MiP

11-12

MUŠKARCI I POBAČAJ

don Damir Šehić: Model oca djeteta kao uzrok pobačaja

S

13-14

SVJEDOČANSTVO

fra Vjekoslav Kocijan: Život uvijek ima smisla i uvijek mu se treba radovati

Riječ glavnog urednika

»Radost služenja« mogao bi biti zajednički nazivnik svih članka ovoga, 12. broja *Pohoda* tematski posvećenog svećenicima i redovnicama za život. Premda smo se u prijašnjim brojevima već dotakli pojedinih posvećenih osoba koje su ujedno i borci za život, htjeli smo u ovome broju okupiti druge pojedince koje dosad nismo spominjali, a koje bismo na temelju njihova zalaganja za život svakako trebali spomenuti.

Ljepotu svećeničkog i redovničkog poziva i borbu za život u svome pozivu u ovom su broju prikazali svećenici don Ante Delić, don Šimun Doljanin, don Damir Šehić i fra Vjekoslav Kocijan te redovnice s. Chiara Madonna i s. Marija Beroš, zorno predočivši svu širinu i utjecaj svoga duhovnog majčinstva i očinstva.

Veliko je blago imati ovakve posvećene osobe u svojoj blizini koje sa svom ozbiljnošću shvaćaju svoj poziv, a koje su usto još i beskompromisni borci za život. Neke od njih zamalo nije bilo da su stvari bile drukčije, a vjerujem da su gotovo svi utjecali na to da se zahvaljujući njihovom zalaganju rode one osobe koje će jednog dana također odabrati svećenički ili redovnički poziv.

Premda danas živimo u vremenu kada laici sve više ustaju te se javno i otvoreno zalažu za obranu svoje katoličke vjere, nauka i tradicije, pa tako i nerođenoga ljudskog života, svećenici i redovnice i dalje ostaju most po kojem prelazimo s ovog svijeta na drugi. Za čvrstoću toga mosta trebamo moliti, a nove duhovne pozive tek trebamo izmoliti. Jer samo ćemo molitvom doprinijeti novim svećeničkim i redovničkim zvanjima koja će svjedočiti radost služenja životu.

Naravno, ta radost služenja životu prije svega počinje u obiteljima koje su pravi mali rasadnik života i u kojima svatko od nas uči cijeniti nerođeni ljudski život. Stoga se nadam da će nam pomno pripremljeni članci ovoga, 12. broja *Pohoda* pokazati kako se ispravno odnositi prema daru života. Kako bi rekao sv. Ivan Pavao II., papa koji je trebao biti pobačen: »Poštuj život, svaki ljudski život, brani ga, voli ga i služi mu! Samo ćeš na tom putu naći pravdu, razvitak, istinsku slobodu, mir i sreću.«

dr. sc. Krunoslav Puškar

OTVORENOST ŽIVOTU

Crkva na bračnom krevetu

Piše: don Ante Delić, svećenik u miru

Stojim pred bračnim krevetom. Stojim kao pred oltarom. Stojim u bijeloj albi i ljubičastoj štoli. Preda mnom je Crkva ¹ u napetom iščekivanju. Svi pogledi upereni su u mene. Gledamo se oči u oči. Liturgija samo što nije započela.

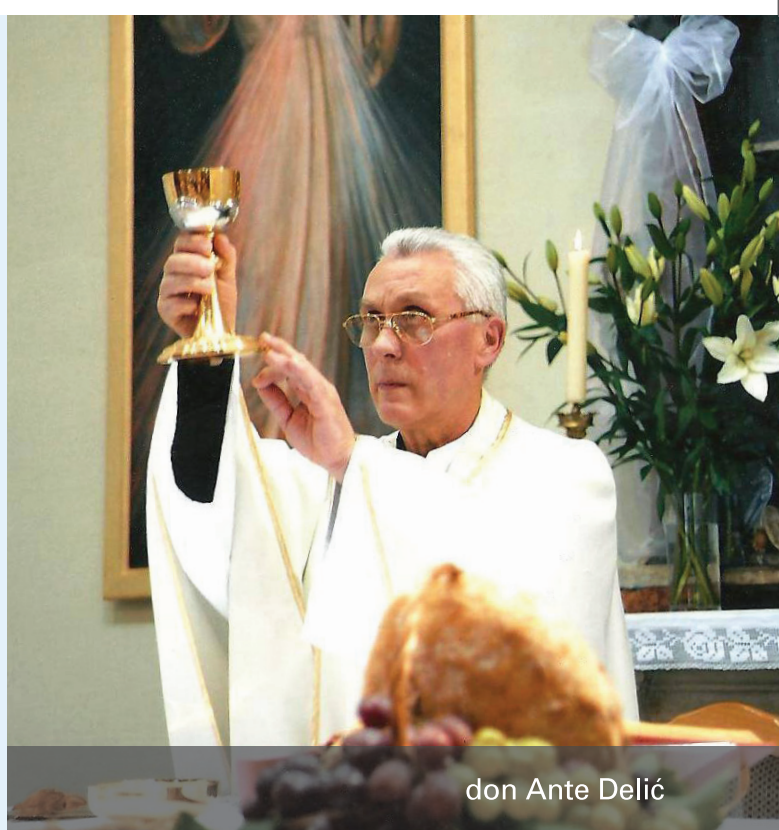
Na bračnom je krevetu mama Jelena koja leži i čuva trudnoću. Uz krevet je s moje desne strane tata Željko. Pozvao me da supruzi podijelim sakramente. Između njih na krevetu sjede njihova djeca: Josip-Emanuel, Mihael-Ivan i Mirijam.

Pred početak pozivam djecu: »I vi ćete sada sa mnom moliti. Molit ćete ono što znate moliti. Kad ste se krstili, svećenik vas je nakon krštenja pomazao svetim uljem. Tako ću i ja pomazati sada vašu mamu. Pomazat ću je svetim uljem na čelu i na rukama da dobri Bog ojača i čuva vašu mamu i bebu koju nosi.«

I započeo sam liturgiju: »U ime Oca i Sina i Duha Svetoga.« Svi su složno jednim glasom odgovorili: »Amen.« I Josip koji zna da je sve ovo jako važno jer je mama ležala i kad je s njim bila trudna; i Mihael koji zna da sam došao u rodilište mami i molio i za mamu i za njega kad se on imao roditi; i Mirijam koja zna da je jedne noći cijelo jedno sjemenište molilo za nju dok su se doktori nakon poroda borili za njezin život.

Svaki od njih stoji preda mnom sa svojom poviješću. Svaki od njih stoji pred svećenikom kao pred Isusom koji je obećao svojoj Crkvi da će biti s njom u sve dane do svršetka svijeta.

Josip-Emanuel sve pamti što čuje na svetoj misi i to napominje svaki dan svima u kući kad smatra da je to potrebno. Zato ga tata i mama znaju zazvati: »Don Josipe!« Dobio je ime po sv. Josipu komu su se i tata i mama molili za predbračnu čistoću dok su bili zaručnici. I za Josipa je mama ležala u kući dok je održavala trudnoću. Kad su nastupili prijevremeni trudovi, za deset su minuta mamu doveli u rodilište.

don Ante Delić

Stigli su upravo na vrijeme da se Josip rodi pa da ga stave u inkubator kako bi preživio. Rođen je 36 dana ranije. Počeo je jesti – sisati mamina prsa – tek na blagdan Duhova kad je kršten. Zato i ime Emanuel, što znači »Bog s nama«.

Mihael-Ivan je veliki emotivac, srce cijele obitelji. Dobio je ime po arkandelu Mihaelu koji je vodio velik rat sa Sotonom – Zmajem koji želi progutati dijete. Vodio je pravi rat kako bi mu sačuvao život. Dobio je i drugo ime po evanđelistu – »učeniku kojega je Isus ljubio« ². Već su nakon nekoliko mjeseci trudnoće nastale komplikacije i opasnost prijevremenog poroda. Mama Jelena morala je u rodilište nakon četiri i pol mjeseca trudnoće.

Trpjela je mnogo i bila sva izvan sebe jer je od prvog dana neprestano morala slušati užasna proročanstva bogova medicine: »Neće izdržati niti jednu noć!«, »Imat ćeš spontani!«, »Što ti ovo treba?« A onda je doktorica jedno jutro rekla: »Bit će motorički i mentalni invalid. Pristani na abortus i pođi mirna kući.« Dodala je da joj je žao što je zakonski rok za abortus prošao, ali da postoji etičko povjerenstvo od kojeg se može tražiti dozvola za abortus.

»Treba vas Jelena da se pomolite i da primi sakramente!« pozvao me suprug Željko u rodilište. »Zašto ste došli?« pitala me sestra na hodniku, »Pa nitko ne umire.« Moj razgovor s Jelenom, ispovijed, bolesničko pomazanje, sveta pričest...

I Bog dade Jeleni takav mir da je Jelena postala gospodar situacije. Kad su joj u 34. tjednu trudnoće rekli: »Ti idi kući i leži kod kuće!«, Jelena je zahtijevala da ostane u rodilištu i redovito prima lijekove.

¹ Izraz Crkva izvorno znači zbor okupljenih vjernika kojima je glava Krist. Ovdje se misli na crkvu u malom, konkretno na obitelj Željka i Jelene Kaić.

² Usporedi s: »A jedan od njegovih učenika – onaj kojega je Isus ljubio – bijaše za stolom Isusu do krila« (Iv 13, 23).

Željko i Jelena Kaić s djecom

A onda je došao doktor i rekao: »Upali svijeću svecu kojemu se moliš!« I u 37. tjednu rodila je zdravo dijete. Doktori su joj došli u posjet da još jednom vide to čudo, da vide nju i Mihaela-Ivana. Za tri je dana poslala kući s djetetom.

Mirijam, lijepa mezimica cijele obitelji, najmirnija u obitelji... I ona ima svoju povijest spasenja. Jelena je s njom zatrudnjela nakon godinu i tri mjeseca. I sve je bilo u redu do 27. tjedna trudnoće. A onda je mama i za nju morala ležati da sačuva trudnoću, najprije kod kuće pa onda pet tjedana u rodilištu. I rodila se Mirijam 31 dan ranije od predviđenog termina. I sve je bilo u redu. Nakon sedam dana što je beba bila u inkubatoru, k'o grom iz vedra neba odjeknula je prognoza: »Zbog obilnog krvarenja u mozgu i ostalih komplikacija možemo očekivati bilo što: od sepse, cerebralne paralize pa i do smrti.«

Jelena i Željko odmah su telefonirali don Nikoli³ u sjemeništu u Puli. Nikola je rekao da upravo idu slaviti euharistiju i da će moliti za malu Mirijam. I Nikola je molio na euharistiji. A nakon euharistije molio je s bogoslovima dugo u noć.

Ujutro je doktorica rekla: »Ja ne znam što se dogodilo, ali ovo je skroz drugo dijete.«

I tata, i mama, i Josip, i Mihael, i Mirijam, i ja »in persona Christi capitis«⁴, svi zajedno raširenih ruku molimo Očenaš. Tu je i beba koja se ima roditi.

Mama je nakon dvije godine ponovno trudna i svi žele da Bog ima glavnu riječ u dolasku prinove u njihovu obitelj. Zato je obitelj ovdje okupljena kao Crkva koja moli i slavi otajstva sakramenata.

»Kad se rodi, dobit će ime Jakov, jer živimo ovaj trenutak koji je sličan biblijskom hrvanju Jakova s Bogom.« Trudnica je ležala malo u kući, malo u rodilištu. »Izgubit ćeš ga«, rečeno joj je u rodilištu. Sada leži u kući, tata mora na posao, a kod kuće teta čuvalica čuva djecu. Neprestana dinamika borbe i neizvjesnosti...

I kao što se patrijarh Jakov borio s Bogom da dobije blagoslov, tako se i oni bore s Bogom.

I kao što je patrijarh Jakov dobio novo ime Izrael, što znači »jak s Bogom«, tako sam i ja 12. ožujka 2015. u 11:46 dobio SMS poruku: »Jutros u 5:10 rodio nam se Jakov! I beba i Jelena su dobro... Sve je u redu! Željko i Jelena.«

Ali on odgovori: »Neću te pustiti dok me ne blagosloviš.« Nato ga onaj zapita: »Kako ti je ime?« Odgovori: »Jakov.« Onaj reče: »Više se nećeš zvati Jakov, nego Izrael, jer si se hrabro borio i s Bogom i s ljudima i nadvladao si.« (Post 32, 28–29)

Iz neobjavljene knjige »Ja i djeca koju mi Bog dade«.

³ Nikola Mladineo, odgojitelj i profesor bogoslova u Misijskom sjemeništu »Redemptoris mater« u Puli.

⁴ Naslov u prijevodu na hrvatski glasi »U osobi Krista glave«.

Don Ante Delić proslavio je 2019. godine 50 godina svećeništva. Njegovu zlatnu misu na kojoj je bilo govora o njegovu plodnom svećeničkom radu možete pogledati pomoću ovog QR koda.

REPORTAŽA

s. Chiara Madonna: Duhovno majčinstvo uzimamo kao središte našeg apostolata

U sklopu broja posvećenog svećenicima i redovnicama razgovarali smo sa s. Chiarom Madonnom, S.V., članicom družbe Sestara života, američkim ženskim redom čija je misija i karizma govoriti o svetosti života i važnosti njegove zaštite od začeca do prirodne smrti, ali i služiti postabortivnim majkama i majkama koje razmišljaju o pobačaju.

Razgovor vodio: Krunoslav Puškar

Sestre života osnovao je kardinal New Yorka, John O'Connor, 1991. godine, uvidjevši veliku potrebu da se obrani dostojanstvo i svetost ljudskog života. Danas njihov red broji preko 100 sestara u gradu New Yorku (i okolici), Stamfordu (država Connecticut), Philadelphiji (Pennsylvania), Washingtonu (DC), Denveru (Colorado), Phoenixu (Arizona) i Torontu (Kanada). Uz tri tradicionalna zavjeta na siromaštvo, čistoću i poslušnost, Sestre života drže se i četvrtog zavjeta, a to je očuvanje svetosti ljudskog života. Zbog toga je njihova karizma – karizma čuvanja ljudskog života.

Kako kaže njihova s. Chiara Madonna o svome redu, »Sestre života su žene koje su zaljubljene u Ljubav! Mi smo redovnice koje smo toliko zaljubljene u ljudsku osobu i Božji plan za svaku pojedinu dušu da smo se zavjetovale da ćemo štiti ovu istinu svojim životom. Naša misija uključuje služenje ženama koje su ranjene pobačajem tako što im dajemo podršku i resurse da mogu izabrati život za sebe i svoju djecu; organiziranje vikend duhovnih obnova; evangelizacija; osvješćivanje studenata o problemu pobačaja; i pomaganje postabortivnim ženama da nađu milosrđe i iscjeljenje u osobi Isusa Krista.«

S. Chiara Madonna susrela se sa Sestrama života na jednoj konferenciji. Bila je toliko dirnuta načinom na koji je jedna sestra pristupila beskućniku da je na mjestu zaplakala. A u isto se vrijeme činilo da ta sestra posjeduje slobodu u sebi i svom identitetu zaručnice Isusa Krista, što ju je oduševilo. »Sada shvaćam, ili možda malo bolje vidim, da kada primamo Božju ljubav na tako radikalno osoban način, samo je na takav način možemo uzvratiti drugima! Željela sam ovako voljeti i znala sam da sam stvorena za to«, priznaje s. Chiara Madonna.

s. Chiara Madonna (gore desno) sa susestrama

*Mi smo majke majkama.
Iako je svaka redovnica duhovna
majka, duhovno majčinstvo
uzimamo kao središte
našeg apostolata.*

Ono što razlikuje Sestre života od drugih ženskih redova jest duhovno majčinstvo. »Sve redovničke zajednice Crkve čudesni su darovi! Svaki je nadahnut i dan od Duha Svetoga u određeno vrijeme i za određenu misiju. Primjerice, dominikanci naučavaju istinu kao plod svoje kontemplacije, franjevci susreću siromašnog Krista u svakoj osobi kojoj služe, a mi kao Sestre života volimo reći: mi smo majke majkama. Iako je svaka redovnica duhovna majka, duhovno majčinstvo uzimamo kao središte našeg apostolata«, objašnjava s. Chiara Madonna.

Kako kaže, jedan dan u redu Sestara života temelji se na ritmu molitve, zajednice, rada i obroka. »Volim misliti da je naš ritam jako majčinski nastrojen jer je u našoj zajednici svatko uvijek spreman otići tamo gdje je najveća potreba!« Iako će svaki samostan malo varirati u rasporedu, s. Chiara Madonna napominje da njezin tipičan dan izgleda ovako: 5:00 – ustajanje, 5:30 – jutarnja molitva, 30 minuta meditacije, 6:45 – sveta misa, 7:30 – doručak, 8:30 – apostolat/studij/dužnosti, 11:30 – klanjanje pred Presvetim, 45 minuta meditacije i podnevna molitva, 12:30 – ručak, 13:30 – osobno vrijeme, 14:30 – apostolat/studij/dužnosti, 17:00 – krunica i večernja molitva, 18:00 – večera, 19:15 – rekreacija, 20:15 – druženje.

Međutim, u cijelom tom bogatom rasporedu uvijek ima mjesta za majke koje razmišljaju o pobačaju i za postabortivne majke. »Nevjerojatno je koje sve načine Bog pronalazi da bismo bile u kontaktu s majkama. Većinu vremena to je putem našeg *online* obrasca, usmene predaje naših suradnika ili uličnih

Sestra družbe Sestara života u apostolatu

zagovornika za život. Bog ima potpuno jedinstveni i prekrasan plan ozdravljenja za svaku ženu koja je pretrpjela iskustvo pobačaja. Mnoge žene mogu se osjećati usamljeno i izolirano u svome sramu, boli, tjeskobi i krivnji... Katkad godinama. No posebno u iskustvu kao što je pobačaj, nije nam suđeno da budemo sami. Dakle, kao Sestre života imamo cijelu službu nade i iscjeljenja kako bismo donijele mir i iscjeljenje. Imamo sestre koje su spremne susresti se s bilo kojom ženom, osobno ili preko telefona. Nudimo sigurno, povjerljivo i neosuđujuće okruženje koje može omogućiti ženama da uđu u Isusov iscjeljujući zagrljaj.« No, uz žene, nerijetko im se javljaju i muškarci, najčešće zbog toga što je netko koga poznaju (djevojka, prijateljica, sestra ili slično) u kriznoj trudnoći ili je nedavno pretrpjela iskustvo pobačaja. »Uvijek je moćno prisjetiti se kako odluke o životu i ljubavi utječu na toliko mnogo ljudi«, ističe s. Chiara Madonna.

Upitali smo je može li izdvojiti neko svjedočanstvo iz mora svjedočanstava osoba s kojima su bile u doticaju. »Gotovo je nemoguće odabrati jedno svjedočanstvo! Imamo toliko životnih priča punih Božje milosti«, rekla je s. Chiara Madonna, pa je nadodala: »Mislim da Bog na poseban način daje prednost trudnicama zbog njihova radikalnog predanja u Njegovu volju. Jedno od naših omiljenih svjedočanstava jest o ženi po imenu Racquel. Racquel je bila mama koja je živjela s nama u našem samostanu Presvetog Srca Isusova. Bila je drska i uvijek je govorila da, iako će roditi svoje dijete, nikada neće govoriti ni jednoj ženi što da radi. Evo njezine priče, prema njezinim vlastitim riječima: "Bila sam u bolničkom dizalu na putu na pregled kod liječnika. Još se jedna žena našla u njemu sa mnom. Pozdravila sam je, a ona je briznula u plač i rekla mi da je trudna. Rekla sam: *Čestitam! I ja sam trudna*. Objasnila je da jednostavno ne može roditi, da nije pravo vrijeme. Tad sam osjetila kako se Lyam pomaknuo i stavila sam

njezinu ruku na svoj trbuh. *Osjećaš li to?!* Baš u tome trenu moja ju je beba udarila. Rekla je: *Vau!* Ja sam rekla: *Da, moje će dijete biti linijski igrač. Bit će jak i blagoslovljen*. A ona je upitala: *Zašto će on biti blagoslovljen?* Rekla sam: *Zato što je on ovdje – bilo da plačeš ili se smiješ, ako si ovdje, blagoslovljen si. Svi smo ovdje s razlogom*. A ona je rekla: *Pobacit ću*. A ja sam rekla: *Ne, nećeš. Nećeš pobaciti; imat ćeš djevojčicu. Vezat ćeš joj kosu u rep, oblačit ćeš je u ružičasto i nazvat ćeš je Racquel po meni (moje je drugo ime Jasmine)*. A ako te netko pita kako je dobila ime, reci joj da si jednog dana u dizalu upoznala prekrasnu ženu koja je bila trudna i koja ti je rekla da ćeš imati prekrasnu djevojčicu. Nasmijala se, a zatim smo zajedno izašle iz dizala i otpratila sam je da dogovorimo sastanak s mojim ginekologom. Vidite, znam biti napadna. Međutim, vidjela sam je tek dvije godine kasnije u istoj bolnici. Gurala je kolica, pritrčala mi je i zagrlila me. Imala je blizanke – dvije djevojčice – i zovu se Racquel i Jasmine i obje ih je obukla u ružičasto, baš kao što sam joj rekla. Uspjela je."«

Za Sestre života molitva je sve i kroz nju dobivaju sve ono što im je potrebno kako bi ljubile druge kao što On ljubi. »Euharistija je središte našega života. Poput naše Blažene Djevice Marije, koja je u navještenju začela Isusa pod svojim srcem i odmah "pohitala u Gorje" (usp. Lk 1, 39) kako bi služila svojoj trudnoj rođakinji Elizabeti, mi primamo Isusa u euharistiji prije nego započnemo s radom. Živimo zapravo duhovnost ranjive ljubavi. Naša vjera u Njegovu prisutnost u euharistiji pomaže nam razaznati Njegovu prisutnost u svakom ljudskom životu, osobito kad je taj život ranjiv, tih, skriven ili na bilo koji način umanjen. Trudimo se biti u jedinstvu s Njim, postajući ranjive poput Krista u jaslama, na križu i u euharistiji, i ranjive poput djeteta u utrobi.«

Kada mogu, Sestre života sudjeluju u kampanjama inicijative »40 dana za život«. »Molitva i post moćan su način sudjelovanja u Inicijativi!« kazala je s. Chiara Madonna. »Naš utemeljitelj, kardinal O'Connor, često bi govorio da je Krist "propovijedao rječito, činio spektakularna čuda. Ali On nije omogućio spasenje svijeta sve dok nije položio vlastiti život za druge." Naš svijet prolazi kroz duboku krizu vjere, a duhovni odgovor u vidu ljubavi i molitve, kao što je Inicijativa, čine veliku razliku!«

Za kraj našeg intervjua, upitali smo sestru o njezinu mišljenju kako možemo zaustaviti pobačaj, na što je ona odgovorila sljedeće: »Ima toliko stvari koje bi se mogle reći o ovom pitanju, ali smo otkrile da je ključ podržati majke da budu majke. Majčinstvo oslobađa ženu da ona istinski postane ono što ona i jest. Kad je podržavamo, ona može voljeti ljubavljku koju je stvorena dati«, zaključila je s. Chiara Madonna za 12. broj *Pohoda*.

Sestre života bile su naše gošće na 2. međunarodnoj konferenciji za život »Život, dakle, biraj!«. Tijekom svoga gostovanja dale su intervjua za projekt »Pod smokvom«, koji možete pogledati pomoću ovog QR koda.

40 DANA ZA ŽIVOT

Jurišajmo na nebo!

Piše: don Šimun Doljanin,
bolnički kapelan u KBC Firule, Split

Hladan je dan. Gotovo nikog nema ispred rođilišta. U Splitu zimi uvijek nešto puše pa se i oni koji dođu u rođilište sklanjaju unutra ako moraju na nešto čekati. Ipak, na sjevernom kutu rođilišta stoji dvoje ljudi. Dobro su zabundani i drže krunice u rukama. Jedva čujno izgovaraju Zdravomarije jer im se usne stežu od hladnog zraka. Jedan od njih je omanji čovjek. Ima bujnu, kovrčavu kosu i čisto, crveno lice. Njega se tu može najčešće zateći. Moli četrdeset dana ispred rođilišta za spas nerođene djece. Kad vidim njega, pred očima mi isplivava lik sv. Josipa. Taj je maleni čovjek tako smiren. Čvrst je kao deblo starog hrasta. Iz lica mu izbija kao neka blaga svjetlost.

Njega se često može susresti i na splitskom groblju, Lovrincu. Tamo zasuče rukave i uređuje grob svoje kćeri. Kći mu je bila liječnica. Slika na grobu kao i datumi njezina rođenja i smrti nam kažu da je umrla u cvijetu mladosti. Udala se za brata jednoga splitskog svećenika. Na početku braka začeli su dijete i sve je bilo odlično do trenutka kad je trebala roditi. Tad se sve zamrsilo. Trebalo je odlučiti: ona ili dijete. Ona je odabrala, kao i tolike divne majke, da se dijete rodi, a ona da dadne svoj život i rodi se za nebo. Vjerojatno se nikada neće voditi postupak za njezino proglašenje sveticom, ali ona jest svetica. Iz čiste je ljubavi dala svoj život. Grob joj je uvijek pun cvijeća.

Eto, sad njezin otac dane i dane provodi, po kiši i buri, pred rođilištem u kojem je ona umrla da bi se dijete rodilo. Unuka mu je već velika djevojčica. I moli za sve majke i očeve da ne ubijaju vlastitu djecu kako bi oni ovdje, u dolini suza, nešto komotnije živjeli. Pa i oni će ubrzo umrijeti. Sve je kratko. A on moli i da se promjene surovi državni zakoni koji liječnike drže za gušu i nagone ih da okrvavljaju ruke krvlju tih nevinih Božjih bisera.

Sve se više klinika za pobačaje zatvara. Neke države počinju zakonima štiti nerođenu djecu od začeca i ukidaju dotacije za pobačaje. Raste polako razina ljubavi u svijetu za nerođene.

don Šimun Doljanin

Boj je velik. Zmaj koji guta tu djecu, a i duše roditelja i liječnika, zakonodavaca, i tolikih drugih, sve se više deblja. Nezasitan je i jedini mu je užitek uništavati slike Božje. Bijesan je na Boga što je stvorio tako divno stvorenje kao što je čovjek i radi sve da te divote bude što manje na svijetu. Razmahao se kroz medije i fakultete, laboratorije i farmaceutske mag-nate i misli da mu nema tko stati na put. Međutim, grdno se vara. Knjiga Otkrivenja govori o viđenju zmaja i Žene. Ta Žena je Crkva. Marija. Majka. Zmaj joj hoće progutati Dijete čim se rodi, ali je Bog sklanja u pustinju i taj joj plameni zmaj ne može ništa. Kraj mu je blizu. Čeka ga ognjeno jezero kao i Zvijer i Lažnog proroka.

Neki neznatni svjedoci, bez imalo snage i moći, s krunicom u ruci, zadaju mu grozne muke. Vjerojatno se pita kako ih ukloniti, ali mu ništa ne polazi za rukom. Istina da ljudski život počinje prirodnim začecem, u činu ljubavi, a završava prirodnim

don Šimun na miroljubivom bdjenju inicijative »40 dana za život« u Splitu tijekom kampanja Inicijative

umiranjem, razgoni tmasti mrak koji se iz njegovih hladnih usta raširio po cijelom svijetu. A još ga jače peče neproračunata ljubav prema životu tih neznatnih svjedoka koji diljem svijeta mole pred rođilištima da Duh Sveti podigne razinu ljubavi prema nerođenoj djeci i rasvijetli pameti i duše svih onih koji rade na njihovu uništenju.

Eno ih i ispred drugoga splitskog rođilišta, i po kiši i po buri. Eno ih u Rijeci i Puli. Eno ih u Zadru i Zagrebu. New Yorku. Londonu. Beču. Medellinu.

Svugdje ih ima. I broj im raste na čuđenje svih za-govornika nekih nestvarnih prava žena i liječnika. I čuda se događaju. Sve se više klinika za pobačaje zatvara. Neke države počinju zakonima štiti- tivo nerodnu djecu od začeca i ukidaju dotacije za pobačaje. Raste polako razina ljubavi u svijetu za nerođene. *Jurišajmo na nebo!* – govorio je do- bri otac Ante Jurić, splitski nadbiskup. On je rodom iz vranjičke obitelji s desetoro djece, a u kući ih je bilo tridesetoro jer su tri brata živjela zajedno, a svaki ih je imao po desetoro. *Jurišajmo na nebo!*

Chiara Corbella Petrillo još je jedna majka koja je odlučila roditi bez obzira na svoju tešku bolest. Pomoću ovog QR koda možete pročitati više o njezinu dirljivu svjedočanstvu »Rođeni smo i nikada ne ćemo umrijeti«.

INTERVJU

s. Marija Beroš: Smatram da samo snažna, ustrajna i ponizna molitva može stati nasuprot smrti

U sklopu ovog broja posvećenog svećenicima i redovnicama za život razgovarali smo sa s. Marijom Beroš, redovnicom družbe Kćeri Božje Ljubavi koja gaji posebnu ljubav za one najmanje, nezaštićene – nerođene – kao i za njihove majke.

Razgovor vodio: Krunoslav Puškar

Jeste li oduvijek bili osjetljivi prema onima najmanjima, nerođenima?

Djeca su moja posebna ljubav otkad znam za sebe, a svoj poziv na majčinstvo pokušavam ostvariti upravo u ljubavi i predanju za djecu i mlade koje mi Gospodin pošalje na put. Nisam oduvijek osjećala izravan poziv od Gospodina prema nerođenima do prije nekoliko godina. To je došlo iznenada dok sam jednom molila krunicu, kao ogromna vatra u srcu, i riječi: »Moli i čini sve što možeš da se svako začeto dijete rodi.« Kao da su mi se tek tada otvorile oči. Pomislila sam: »Toliko se nevine krvi proljeva.« Kao da sam čula nijemi krik iz zemlje koji vapi da ga čujemo.

Što je za vas nerođeno ljudsko dijete?

Nerođeno ljudsko dijete je za mene Božji blagoslov i poljubac nama zemljanima.

Kada i zašto ste se priključili inicijativi »40 dana za život«?

Priključila sam se prije pet godina kao odgovor na poziv Cecilije Pedić, trenutne voditeljice Centra za život u Zadru. Još jedna časna sestra iz moje zajednice i ja krenule smo i uključivale smo se, u svojim mogućnostima, u molitvu ispred bolnice.

Kakvo je vaše iskustvo molitve za nerođene? Kakve ste situacije doživjeli s moliteljima i prolaznicima? Kakve ste plodove primijetili?

Smatram da samo snažna, ustrajna i ponizna molitva može stati nasuprot duhu smrti. Isus je Pobjednik i, ako jačamo svoje pouzdanje u Njega vjerujući da je Njemu sve moguće i da je On svojom Krvlju već

s. Marija Beroš

uništio smrt, gledat ćemo čuda na svoje oči iz dana u dan, tj. kako život pobjeđuje. Molitelji nisu pozvani osuđivati majke koje su učinile pobačaj ili žele to učiniti, kako neki smatraju pa katkad napadaju. Molitelji su ispred bolnice u ime Isusovo i u ime nerođenog djeteta kako bi dali nadu i poslali poruku da postoji rješenje za svaku situaciju koja u određenom trenutku možda djeluje nemogućom i teškom i kako bi osvijestili građane da nerođeno dijete nije tek »nakupina stanica« nego čovjek i to od samog začeća i da mi nismo »bogovi« koji smiju određivati kad će nečiji život završiti. Molitelji su često i svjedoci plodova molitve: spašeni ljudski životi, obraćenja majki koje su učinile namjerni pobačaj, blagoslovi koji silaze na bolnicu ispred koje se moli itd.

Nisam oduvijek osjećala izravan poziv od Gospodina prema nerođenima do prije nekoliko godina. To je došlo iznenada dok sam jednom molila krunicu, kao ogromna vatra u srcu, i riječi: »Moli i čini sve što možeš da se svako začeto dijete rodi.«

Jeste li pomagali u zadarskom Centru za život? Na koji način?

Centar za život u Zadru nalazi se u župnim prostorima na Puntamici u kojima se nalazi i naša zajednica sestara tako da smo blizu i surađujemo po potrebi. Smatram da je važno imati dobar tim u Centru koji će pokušati odgovoriti u pravo vrijeme i na pravi način svima u potrebi koji traže pomoć, osobito djevojkama i ženama. U Zadru je Gospodin na čudesan način poslao predivne i stručne osobe koje su se dale na raspolaganje. Moje je poslanje bilo rad u školi, zborovi i mnogo susreta s djecom, mladima i obiteljima, tako da se smatram blagoslovljenom što sam imala gdje uputiti i pokušati pomoći osobama koje su trebale i tražile pomoć.

s. Marija u Centru za život u Zadru, s volonterkama, majkama i djecom

Predivno je vidjeti osobe ujedinjene u ljubavi prema nerođenima i njihovim majkama koje mole zajedno i daju sve od sebe da bi pomogle besplatno i bezuvjetno. Gospodin takvim osobama uzvraća stotruko.

Vjerujem da je Centar za život u Zadru plod molitve i milosti koje je grad dobio nakon postavljanja križa za nerođene na brdu Čelinka iznad Posedarja. Isti g. Milivoj Sedmak je napravio i kapelicu naših sestara na Puntamici nakon križa u Posedarju. Jednostavno, lavina milosti se pokrenula i nije stala.

Smatram da samo snažna, ustrajna i ponizna molitva može stati nasuprot duhu smrti. Isus je Pobjednik i, ako jačamo svoje pouzdanje u Njega vjerujući da je Njemu sve moguće i da je On svojom Krvlju već uništio smrt, gledat ćemo čuda na svoje oči iz dana u dan...

Voditeljica Centra u Splitu, Marija Šošić, i s. Marija

Što biste poručili onim majkama koje razmišljaju o pobačaju?

Poručila bih ovo: »Ne osuđujem te jer te ni Isus ne osuđuje zbog toga što želiš učiniti. Ali, osuđujem ubojstvo! Sretna sam što postojiš i što pod tvojim srcem kuca još jedno srce. O kako ima predivan otkucaj. To dijete je tvoja slika i prilika kao što si i ti slika i prilika Boga Oca koji te mogao ne stvoriti, ali te stvorio i udahnuo dah života u tebe. Što mogu učiniti za tebe?«

Što biste poručili onima koji dosad nisu sudjelovali u inicijativi »40 dana za život«?

Poručila bih svima da, ako osjete u srcu poticaj moliti za nerođene, da se ne boje pridružiti moliteljima ispred bolnice ili da se uključe u Inicijativu na neki drukčiji način. A ako netko ne može ili nije još došao njegov trenutak da javno istupi u borbi za kulturu životu, može samozatajno Bogu prinositi molitve, postove i žrtve u nakanu da se svako začeto dijete rodi.

S. Marija Beroš još je kao djevojčica osjetila poziv da bude redovnica, a svoj poziv vidi u molitvi za djecu, mlade i njihove roditelje. Pomoću ovog QR koda možete pročitati njezin intervju za HKM.

MUŠKARCI I POBAČAJ

Model oca djeteta kao uzrok pobačaja

Piše: don Damir Šehić,
župnik Župe sv. Petra apostola

Dokazan je utjecaj muškarčeva stava na ishod ženine odluke za rađanje ili pobačaj, što ukazuje na divergentnost u praksi s obzirom na netom navedeni deficit prava oca. Brojna istraživanja, od kojih ovdje navodimo ono Instituta Guttmacher, pokazuju kako je 50 % žena kao razlog pobačaja navelo kako bi u protivnome bile samohrane majke ili imale problema s mužem ili partnerom. Pridodaju li se podatci kako je njih 75 % navelo kako sebi ne mogu ekonomski priuštiti podizanje djeteta, a njih 75 % ne može uskladiti dijete s poslom, školom ili s osobama koje uzdržava, posve je jasno kako odluka žene o pobačaju nije bila autonomna i slobodna, nego pod velikim socijalnim pritiskom i pod velikim pritiskom oca.¹ Podatci upućuju na to da veliku ulogu u odluci pobačaja ima nasilje u obitelji, odnosno velik broj žena koje čine pobačaj imaju iskustvo zlostavljanja, a žene žrtve obiteljskog nasilja češće se odlučuju na pobačaj bez informiranja oca djeteta.²

U pogledu suvremenog shvaćanja veza, postoje podatci koji pokazuju neka nova kretanja. Muškarci čije su partnerice učinile pobačaj izjasnili su se kako je odluka o pobačaju prethodila trudnoći, odnosno više od polovice muškaraca prethodno su razgovarali s partnericom i odlučili se za pobačaj u slučaju trudnoće.³ Može se zaključiti kako se pobačaj u suvremenom društvu sve više shvaća kao kontraceptivna metoda, a sve manje kao ubojstvo začetog djeteta. Samo je u Hrvatskoj u 2018. godini od 2206 legalno induciranih pobačaja na zahtjev žene, prijavljeno kako u 81,32 % slučajeva nisu korištene metode kontracepcije.⁴

don Damir Šehić

Promiskuitetni mentalitet koji potiče i nameće materijalizam lišen transcendentne dimenzije, pod nazivljem ljudskih prava želi taj način života lišiti njegovih neminovnih posljedica. Muškarci čiji je stil života obilježen *anti-baby* stavovima teže će zadržati kreiranu sliku o sebi održavanu kroz spolna postignuća. Najčešće se radi o muškarcima, a ne isključuju se ni žene, koji nisu uspjeli integrirati vlastitu osobnost te stilom života pokrivaju komplekse manje vrijednosti i inferiornosti, a pobačaj im je figurativno putovnica.⁵

Može se zaključiti kako se pobačaj u suvremenom društvu sve više shvaća kao kontraceptivna metoda, a sve manje kao ubojstvo začetog djeteta. Samo je u Hrvatskoj u 2018. godini od 2206 legalno induciranih pobačaja na zahtjev žene, prijavljeno kako u 81,32 % slučajeva nisu korištene metode kontracepcije.

U tom je konceptu, kako kaže *Evangelium vitae*, gubitnik uvijek čovjek, koji iskrivljuje i krivotvori izvorni sadržaj ljudske spolnosti u sjedinjenju i prokreaciji. Prokreacija se proglašuje neprijateljem neodgovornog življenja; time je novi začeti život muškarcu teret, a

¹ Usp. Gregor Puppink, *Abortion and the European Convention on Human Rights*, 176.

² Usp. Susan S. Glander, Mary Lou Moore, Robert Michielutta, Linn H. Parsons, *The Prevalence of Domestic Violence Among Women Seeking Abortion*, u: *Obstetrics and Gynecology*, 91 (1998.) 6, 1002-1006, 1002.

³ Usp. Melinda L. Seymore, *Grasping Fatherhood in Abortion and Adoption*, u: *Hastings Law Journal*, 68(2017.) 4, 817-868, 839.

⁴ Usp. Hrvatski zavod za javno zdravstvo, *Pobačaji u zdravstvenim ustanovama u Hrvatskoj 2018. godine*, Zagreb, 2019., u: https://www.hzjz.hr/wp-content/uploads/2019/07/Bilten_POBACAJI_2018-1.pdf (13. 10. 2020.), 4.

⁵ Usp. Thomas W. Strahan, *The Critical Influence of the Prospective Father on Abortion-Decision Making*, 3.

ne poziv i očinsko poslanje, što donosi čovjekovo osiromašenje i iznosi na vidjelo bijedu materijalističkog mentaliteta.⁶ Takvo se okrnjeno razumijevanje očinstva i muškarčeve uloge, svojim razornim posljedicama u životima ljudi ranjenih pobačajem, potpuno protivi kršćanskom pozivu očinstva i nepromjenjivom moralu Božjeg zakona. Muškarci koji su uzrok pobačaja izravno odbacuju zadaću koju im je povjerio Gospodin, začetnik života.⁷

Paradoks je očito obilježje suvremenog društva, pa su dječja prava zaštićena brojnim dokumentima i zakonima, a ipak velik broj djece, osobito nerođene, ostaje posve obespravljen i lišen prava na život. Paradoks je i da u tzv. patrijarhalnom društvu upravo muškarac kao otac ostaje na rubu zakona, odnosno potpuno je izuzet iz njega. Pravni status, obveze i prava muškaraca koji su biološki očevi ili skrbnici, vjenčani ili nevjenčani, kohabitirajući ili odvojeni, u nekim su aspektima ugroženi do te mjere da su se formirali pokreti za prava očeva, *father's right movements*. Očevi su, kako tvrde, postali nove žrtve obiteljskih zakonskih sustava, zbog disproporcionalne prevage u korist prava majki.⁸ Uskraćena prava odnose se na očevo pravo sudjelovanja u odluci o rađanju djeteta, odnosno pobačaju, koje je u pravnom smislu, u najvećem dijelu svijeta, u potpunosti u kontroli majki.⁹

Paradoks je i da u tzv. patrijarhalnom društvu upravo muškarac kao otac ostaje na rubu zakona, odnosno potpuno je izuzet iz njega. Pravni status, obveze i prava muškaraca koji su biološki očevi ili skrbnici... u nekim su aspektima ugroženi do te mjere da su se formirali pokreti za prava očeva.

Otac ostaje na rubu zakona i unutar pravnog okvira hrvatskog zakonodavstva. Ovaj dio istraživanja pokušava se usredotočiti na pravni status oca u hrvatskom Zakonu o zdravstvenim mjerama za ostvarivanje prava na slobodno odlučivanje o rađanju djece iz 1978. godine¹⁰, koji je prema nekim autorima najliberalniji akt koji se tiče reproduktivnih prava i pobačaja u Europi.¹¹ Zanimljivo, činjenica što je u njemu potpuno izostavljen otac kao pravni subjekt i nositelj prava na roditeljstvo, ne predstavlja nikakav problem braniteljima liberalnog koncepta ljudskih prava.

⁶ Usp. EV, br. 23.

⁷ Usp. HV, br. 25.

⁸ Usp. Richard Collier, Sally Sheldon (ur.), *Father's Rights Activism and Law Reform in Comparative Perspective*, Bloomsbury Publishing, Oxford, 2006., I.

⁹ Zbog ograničenja ovdje zaobilazimo golemu pravno-juridičku praksu koja otvara cijeli novi niz problema u ovom području, ali i donosi brojne zaključke i smjernice sudova koje mogu biti indikatori nekih novih kretanja.

¹⁰ Vidi: Zakon o zdravstvenim mjerama za ostvarivanje prava na slobodno odlučivanje o rađanju djece, u: *Narodne novine*, br: 18/78., 31/86., 47/89., 88/09 (dalje: ZZM).

¹¹ Usp. Dalida Rittossa, *The Right on Abortion. Comparative Approach Concerning Croatia, Federal Republic of Germany, and United States of America*, Universal Publishers, Florida, 2008., 126.

Don Damir Šehić moralni je teolog koji je doktorirao na temu »Teološko-bioetičko vrjednovanje ustavnosudskih odluka o pobačaju«. Njegovoj opsežnoj disertaciji možete pristupiti pomoću ovog QR koda.

SVJEDOČANSTVO

fra Vjekoslav Kocijan: Život uvijek ima smisla i uvijek mu se treba radovati

Rođen sam 1940. godine, na početku Drugog svjetskog rata, u predgrađu Varaždina. Moja je majka hrabro prihvatila novu, sedmu trudnoću, premda su joj prijateljice predlagale »da se toga riješi«, a zatim je prihvatila i rodila i još sedam novih života nakon mene.

Imao sam jako lijepo djetinjstvo. Živio sam u seljačko-radničkoj obitelji, što je bilo dobro za moj odgoj. Nismo živjeli u nekom izobilju, skromno smo živjeli, ali smo uvijek imali dovoljno. Živjeli smo u slozi. Bez obzira na neimaštinu, svi smo išli u školu. Starija su djeca pomagala mlađoj, a katkad bi oni odlazili na roditeljske sastanke za one mlađe kad roditelji ne bi mogli. Većina nas je na kraju završila i fakultet, a ostali srednju školu.

Svećeničko sam zvanje primio upravo gledajući svjedočanstvo vjere svojih roditelja

Moji su roditelji, majka Katarina i otac Franjo, živjeli kršćanski i govorili su nam svojim svjedočanstvom vjere. Moja je majka imala samo dva razreda škole, ali je bila snažne vjere i uvijek bi se pouzdala u Božju providnost. Uvijek je bila kod kuće pa bismo s njom dijelili sve naše tuge i radosti. Moj je otac bio električar. Bio je poštenjačina, vrijedan čovjek. Nikad od njega nisam čuo psovku. Oboje su redovito bili na sv. misi, a mi bismo kao djeca nerijetko ministrirali.

Rado podržavam i podupirem roditelje u tome da prihvate svaki novi život, ali i da se uvijek raduju životu, bez obzira na prognoze.

Svećeničko sam zvanje primio upravo gledajući svjedočanstvo vjere svojih roditelja, a za franjevački sam se red odlučio zbog jednog franjevca koji je dolazio k nama i koji je pokazivao veliko poštovanje prema svima nama, prema čovjeku. Roditelji mi nikad nisu

fra Vjekoslav Kocijan

sugerirali svećenički poziv kako ne bi utjecali na mene, ali su me snažno poduprli u mojoj odluci. Moj me otac jednom posjetio kad sam bio na službi u Špišić Bukovici i rekao mi je kako svaki dan odlazi na sv. misu i da na njoj moli za mene. To je ostavilo snažan dojam na mene.

»Sjećate li se da sam ja bila kod vas na ispovijedi?«

S obzirom da dolazim iz obitelji koja je bila otvorena životu i radovala mu se, u ispovijedi bih i duhovnom razgovoru uvijek ohrabrivao žene koje su razmišljale o pobačaju ili bih ispovijedao žene koje su nosile ranu pobačaja. Tako mi je nakon jedne mlade mise prišla jedna žena i upitala me: »Sjećate li se da sam ja bila kod vas na ispovijedi?« Nisam je se mogao prisjetiti pa mi je objasnila kako sam je tijekom jedne ispovijedi ohrabrio da rodi dijete riječima: »Pa možda će to dijete biti svećenik.« Kazala je da je upravo taj njezin sin danas proslavio mladu misu na kojoj sam se zatekao. Bilo je to nešto nevjerojatno. Kasnije sam saznao kako ta gospođa svome sinu nije rekla ništa o ispovijedi sve do nakon njegove mlade mise kako ne bi utjecala na njegovu odluku. Čuo sam za dosta takvih slučajeva kod svoje braće svećenika, a svaki me, kao i ovaj, uvijek oduševi.

Život je dar Božji, svetinja Božja

Život je dar Božji, svetinja Božja. Rado podržavam i podupirem roditelje u tome da prihvate svaki novi život, ali i da se uvijek raduju životu, bez obzira na prognoze. U slučaju da liječnici prognoziraju sigurnu

Fotografija iz obiteljskog albuma sa Franjom i Katarinom Kocijan, roditeljima fra Vjekoslava, i njihovom djecom

bolest djeteta, ne treba bježati od toga. I takvo je bolesno dijete dar Božji roditeljima da se oni mogu više približiti Bogu i da se oni kao bračni drugovi još više prihvaćaju i bolje slažu. Bog sve okreće na dobro ako prihvatimo Njegovu volju. Primijetio sam da su roditelji s bolesnim djetetom radosniji od onih roditelja koji imaju zdravo dijete. Uvijek pohvalim takve roditelje jer su primjer vjere i pouzdanja u Boga.

Branim i čuvam život dokle god mogu, na bilo koji način: bilo riječima, bilo svjedočanstvom.

Proveo sam svoj svećenički vijek na 16 mjesta. Započeo sam u Vukovaru, a završio u svome rodnom Varaždinu. Branim i čuvam život dokle god mogu, na bilo koji način: bilo riječima, bilo svjedočanstvom. Kad me pitaju kako sam, odgovaram: »Sve stariji, sve bolesniji, ali sve radosniji.« Život uvijek ima smisla, pa i u bolesti.

fra Vjekoslav s moliteljima na mjestu bdjenja

»Radost služenja« naziv je knjige koju je sa svojim suradnicima napisao fra Vjekoslav, a koja govori o njegovu životu i svećeničkom pozivu. Više o samoj knjizi možete saznati pomoću ovog QR koda.

